

บทที่ 1

"ม่า" เสียงหัวร้องลั่นแทบจะทันทีที่ฟังคำพูดเจ็ยแจ้วจบลง
ชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ เอนกายพิงพนักเก้าอี้รับแขกฝั่งมุขภายใน
ห้องนั่งเล่นด้านตึกทิศใต้...ตึกซึ่งเขาและมารดาใช้เป็นที่พักอาศัยชั่วคราว
ระหว่างปรับแต่งตึกหลังเล็กของตนเองในช่วงสามเดือนนี้

"ร้องทำไมเอาไต่ เรื่องแค่นี้ทำไมลื้อทำให้หม่าม่่าม่่าได้" คุณนายที่สอง
อดีตนางเอกจิวดาวรุ่งแห่งคณะจิวกรู้งปักกิ่งพูดเสียงซุ่น

ร่างเล็กบอบบางที่ยังคงรักษารูปร่างได้เป็นอย่างดีค่อยๆ เดิน
นวนายตามันเคียงข้างลูกชายเพียงคนเดียวซึ่งเธอแสนภูมิใจ มือเรียวยาว
บีบที่ข้อแขนไตรรัศมีแรงๆ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มละมุน

"การช่วยชาติน่าจะเป็นเรื่องที่ดีนะเอาไต่ หม่าม่่าม่่าไม่ชอบเลยที่ลื้อเอาแต่
แผ่อิทธิพลอย่างกับงูเห่า ลื้อน่าจะควรจะทำตัวเพื่อชาติบ้าง"

"ผมเคยเกณฑ์ทหารแล้วนะม่า ยังไม่เรียกว่าช่วยชาติอีกหรือ" เสียง
หัวหัวนจัด ตากลมโตคมซึ่งไม่ต่างจากผู้เป็นแม่ไล่ชื่อออกด้ออัน จนไม่
น่าเชื่อว่านี่คือเจ้าพ่อคนต่อไปของตระกูลผู้แสนเลือดเย็น แพขนตาสีดำขลับ

ล้อมกรอบดวงตาสีดำสนิทเหมือนลูกแมวตัวน้อยกะพริบปริบๆ "เกณฑ์ไปตั้งสองปีด้วยนะมา"

"ไฮ้!" คุณนายที่สองตีแขนลูกชายแรงๆ "นั่นลื้อตันจับได้ใบแดงเอง ขนาดป่าอุตสาห์หาคะกรุณาให้ลื้ออม เอาหัวหมูไปเช่นเจ้าพ่อ ลื้อก็ยังจับได้ใบแดง ไม่ละ...เรื่องนี้ลื้อต้องช่วยนะเอาได้ นี่น้องปาก็มาขอหม่าม้าด้วยตัวเองเชียว อย่าให้น้องผิดหวังสิ"

"น้องป้า! ยัยตัวดีนั่นก็พูดไปอย่างนั้นแหละมา นี่คงเอาไอริชมาบอบที่เพิ่งเรียนจบมาเกลี้ยกล่อมมาละสิ ไม่ละ ผมไม่ทำหรอก" ชายหนุ่มพูดเสียงขุ่นเมื่อนึกถึงน้องสาวคนสุดท้ายที่สนิทกับเขามากที่สุด ปาลี... ว่าที่บัณฑิตคนใหม่ของครอบครัว ยัยเด็กแกแดดจ่อม่วนวายด้วยถือว่า เป็นน้องคนเล็กที่เขารักและตามใจ

"แล้วถ้าหม่าม้าบอกว่าผู้ใหญ่ในสำนักงานตำรวจขอมาเลยละ อาพีระ... รุ่พื้นที่น้องปาก็ยืนยันด้วยตัวเองนะว่าต้องเป็นลื้อเท่านั้น"

"มันผิดกฎหมายหม่าม้าก็รู้"

"จะผิดได้ยังไง ในเมื่อทุกอย่างเป็นความลับ" เหมยเหนียงหัวลวดตาก่อนจะหัวเราะเบาๆ "ง่ายไหมละเอาได้"

"ไม่เลยมา" ไตรรัศมีเบ้หน้า "อีกอย่างตำรวจมีเป็นหมื่น กับแค่การลดตัวไปเป็นบอดีการ์ดลูกคนรวยสักคนจะเสียสละกันไม่ได้สิ"

"โธ่ ก็ทางไหนเขาบอกว่าระดับของบอดีการ์ดคุณคนนี่ต้องเป็นลื้อเท่านั้น เอ้า! เอาไปอ่านเองแล้วกัน หม่าม้าชี้แจงอ่านอีกรอบ" มือเรียวยาวซึ่งได้รับการทะนุถนอมเป็นอย่างดียื่นเอกสารประทับตราสำนักงานตำรวจแห่งชาติมาให้ เอกสารราชการตำรวจ...ของต้องห้ามสำหรับครอบครัว

"นี่หม่าม้าเอาของพวกนี้เข้ามาในบ้านเราอย่างนั้นหรือ" ไตรรัศมีหัวหน้า ว่าที่เจ้าพ่อซึ่งถูกปลุกฝังให้เคารพและเชื่อฟังกฎระเบียบบ้านไม่พอใจ "ผมจะเอาไปเผาทิ้ง ของของตำรวจจะทำให้เราย่ำแย่"

"ไม่ได้นะ" มือเรียวยาวตีเพียะที่แขนเขาแรงๆ เหมยเหนียงค้อนขวิด

ก่อนจะแก้มบิบน้ำตา "หม่าม๊ากี้แค่วังดี อยากให้ลูกชายได้ทำความดี เพื่อประเทศชาติบ้าง แต่...แต่ลูกชายคนเดียวกับภริษา โส..."

"ก็ได้อ" คนที่ไม่เคยยอมใครงอกจากมารดาของตนเองยกมือห้าม ไตรรัศมีนิ้วหน้าก่อนจะคลีกระดาษซึ่งถูกขยาเมื่อครู่ "อ่านก็ได้"

นิ้วเรียวยาวที่เล็บตัดสั้นเป็นระเบียบไล่อ่านทีละข้อพลางขมวดคิ้ว มุ่นกับมาตรฐานผู้คุมครองของเจ้าหล่อนก่อนจะหัวเราะอย่างอดไม่ได้จริงๆ

"นี่หม่าแล้วนะม๊า ผมถามจริงๆ เถอะ ม๊าแนใจนะว้ายคุณหนูลูก คนรวนนี้ไม่ได้ประสาหรือว่าปัญญาอ่อนหม่าหมอดูขนาดหนั้นนะ" ชายหนุ่ม กลืนเสียงหัวเราะเยาะหยันอย่างยากเย็นยามค่อยๆ ไล่อ่านทีละข้อดังๆ

"1. เกิดในคืนเดือนดับท่ามกลางสายฝนในเวลาสี่นาฬิกาสี่สิบห้า นาทีตามเวลาท้องถิ่น

2. อยู่ในลัคนาราศีมังกร

3. อายุสามสิบเอ็ดปีบริบูรณ์

4. กรุปเลือดเอบี

5. ผ่านการเกณฑ์ทหารเป็นที่เรียบร้อย (รับเฉพาะจับใบดำ - ใบแดง เท่านั้น)

6. ตาดำ ผมดำ จมูกโด่ง ตัดติบเดือนจะดีมาก

7. เก่งการใช้อาวุธทุกรูปแบบ โดยเฉพาะมีดชนิดสปาร์ต้า

8. ทำอาหารพอกินได้ โดยเฉพาะสัตว์ปีก...เบ็ดจะดีที่สุด

9. โสด บริสุทธิไร้ราศี

10. เด็ดขาด เย็นชา ยิ่งบ้ำเลือดจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

11. ทั้งนี้หากมีคุณสมบัติเหมาะสมทุกข้อแต่สูงไม่ถึงร้อยเจ็ดสิบห้า

จุดเจ็ดเจ็ดเซนติเมตร ถือเป็นอันหมดสิทธิ

*หมายเหตุ - นี่คือเอกสารลับเฉพาะ ขอให้ผู้สมัครติดรูปถ่าย ขนาดหนึ่งนิ้วพร้อมเรซุเม่และทรานสคริปต์การศึกษาสูงสุดแนบมาด้วย" เอกสารในมือถูกโยนลงบนโต๊ะทันทีที่ตัวอักษรสุดท้ายผ่านสายตา

ไป ไตรรัศมีส่ายหน้าด้วยความเหลือเชื่อ

"นี่ถ้าไม่บอกว่าหาบอดีการ์ด ผมต้องคิดว่ากระดาษแผ่นนี้เป็นประกาศหาแฟนของเจ้าหล่อนแน่ๆ ดูลิ แต่ละข้อนี่เหลือเชื่อจริงๆ โอ๊ย!" ร้างสูงร้องลั่น ชายผู้ได้ชื่อว่าจะเป็นผู้นำตระกูลที่ยิ่งใหญ่รุ่นต่อไปลูบแขนตนเองบ่อยๆ ยามมองรอยแดงของนิ้วมือทั้งห้าที่เด่นชัดจนน่าขนลุก "เจ็บนะหม่าม๊า"

"เจ็บสิตี จะได้รู้สึกตัว" คุณนายที่สองพูดเสียงขุ่น "นี่นะลูกสาวตระกูลวินซ์ตันเชียวนะ เอบริล วินซ์ตันนะรู้จักไหม"

ยิ่งเห็นใบหน้าซึ่งดูว่างเปล่าจนยากจะบรรยายของคนฟังแล้วคุณนายที่สองก็ได้แต่ถอนใจ นิ้วเรียวยาวกรีดทรายหยาบพัดกระดาษซึ่งมีลายเซ็นของอาจารย์เฉิงตู...ปรมาจารย์ด้านกายภาพกลอนคนสำคัญ ซึ่งเธอแอบเป็นแม่ยกให้ทุกคราวที่กลับไปเยี่ยมครอบครัวของตนเองในปักกิ่ง ยกขึ้นโบกไปมา

"ลูกสาวเพียงคนเดียวของเดวิด วินซ์ตัน เจ้าของธุรกิจโรงแรมและห้างสรรพสินค้าในเครือวินซ์ตันเชียวนะ" คนให้ข้อมูลพยายามเน้นคำว่าลูกสาวคนเดียวอย่างออกนอกหน้า

"แล้วไงเธอหม่า เขาจะมาเปิดอาบอบนวดแข่งกับเรารึไง"

"อาไต่ ลือจริงจังหน้อยลิ" เหม่ยเหนียงพูดเสียงขุ่น "ทำให้หม่าคนนี้ภูมิใจในตัวลือจะได้ไหม แคร์งานนี้เท่านั้น"

"ถึงผมอยากจะทำจริงๆ แต่กฎของแก๊งก็ต้องรักษานะหม่า ผมทำไม่ได้หรอก จะให้ร่วมมือกับตำรวจเนี่ยรี ฝืนไปเถอะ" ว่าที่เจ้าพ่อผู้ถูกปลุกฝังมาตลอดชีวิตว่า 'ตำรวจคือศัตรู ศัตรูคือตำรวจ' ส่ายหน้าเอาเป็นเอาตายก่อนจะย้าอีกครั้ง "ไม่ได้เลยหม่า โอ๊ย! ม้าดิงหุผมทำไมนะ"

"ดิงให้รู้ว่าหูลือตั้งรีเปล่าไปอาไต่ ม้าบอกลือแล้วนี่นา ถ้าเป็นความลับก็ไม่มีส่วนผิด หรือว่าลือ...ลือทำ...ทำไมไม่ได้ ไฮ..." น้ำตาของคุณนายที่สองไหลเผาะๆ สายน้ำตาหยาดหยดลงสองข้างแก้ม ก่อนจะตกลงบนหลังมือ

บอบบางคู่นั้น ไตรรัตน์ได้แต่เบือนหน้าหนีด้วยความลำบากใจ

"คราวนี้ผมไม่ใจอ่อนหรือกนะม้่า ไม่มีทาง" คนที่แอบบิดาใส่เสื้อสั่งทำพิเศษลายเบดเบดซีมารูจากร้านซานริโอแลนด์สาขาใหญ่ในโตเกียวพูดเสียงเข้มพลางเอนกายกอดอก "ขอเรื่องอื่นเถอะนะหม่าม้่า"

"ลื้อช่างใจร้ายนัก" คุณนายที่สองร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสารทำเล็กซึ่งถูกพันมาตั้งแต่เด็กเดินโซเซไปยังมุมหนึ่งของห้องก่อนจะหุบผนังสีครีมด้วยความโศกเศร้า

"ใจร้ายเหลือเกินเอาไต่ หม่าม้่าขอร้องลื้อ ร้องไห้คร่ำครวญเพราะลื้อลื้อช่างเป็นลูกอกตัญญูเหลือเกิน"

"ม้ออย่าทำแบบนี้เลยน้า ต่อให้ร้องไห้หน้าตาไหลเป็นปีบผมก็ไม่ใจอ่อนหรือ"

"ไต่...ถ้าอย่างนั้น" เมื่อรู้ตัวแล้วว่าบางที่น้ำตาอย่างเดียวยาจไม่ได้ผลเหมยเหนียงจึงหันขวับแทบจะหันที่ มือบางสอดลงในกระเป๋าเสื้อพลางหยิบรูปถ่ายขนาดโปสการ์ดออกมา "ถ้าอย่างนั้นหม่าม้่าจะเอารูปใบนี้ให้ป่าดู ไส...ลื้อบังคับหม่าม้่าเองนะเอาไต่"

ตาคมโตไม่แพ้คนเจ้าน้ำตาเบิกกว้างก่อนจะก้าวเร็วๆ ไปกระซากรูปแห่งความลับของตนเองมานึกเป็นชิ้นๆ

"ฉีกไปก็เท่านั้นแหละ ลื้อคิดริว่าหม่าม้่าจะมีแค่รูปเดียว"

"นี่ม้่าให้คนมาสะกดรอยผมอย่างนั้นรี"

"ตาย" ผู้ถูกกล่าวหาตบตนเองปุกๆ "ถ้าทำอย่างนั้นลื้อก็รู้ละสิ แต่รูปนี้ละลูกน้องลื้อนั่นแหละถ่ายมาให้ น่ารักนะว่าไหม" รูปถ่ายใบใหม่ถูกดึงออกมาจากกระเป๋าเสื้ออีกข้าง

"ดูสิ กำลังหยิบตุ๊กตาอยู่เลย ถ้าป่าเห็นจะว่ายังไงน้า...ป่าไม่ได้สั่งลื้อรีไว้ว่าห้ามเหยียบร้านซานริโอนะ"

"ก็ไต่ม้่า แต่ไม่มากกว่าห้าสิบวันนะ" ชายหนุ่มพูดอย่างตัดใจ ขณะที่คนในอ้อมแขนของเขายื่นน้ำตาด้วยผ้าเช็ดหน้าผ้าไหมผืนสวยอย่างซ้าๆ

มือเรียบบางกรีดนิ้วยื่นรูปถ่ายทั้งหมดมาให้ "ถ้าอย่างนั้นก็เอาไปให้หมด"

"ฟิล์มละม้าย" คนถูกแบล็คเมล์ทำเสียงซุนยามก้มลงฉีกรูปตนเองเป็นชิ้นๆ ด้วยความโมโห *อุตสาห์เก็บเป็นความลับแล้วนะ ไ้ลู่กั๋น้องหน้าไหนวะบังอาจเป็นไส้ศึกให้หม่อมมา อย่าให้รู้นะเว้ย*

"จะเอาฟิล์มต้องทำหกสิบวัน"

"ม้าย!"

"ก็ได้ๆ" ฟิล์มสีดำในมือถูกยื่นให้คนตรงหน้า หากรอยยิ้มของผู้ที่คิดว่าตนเองเด็ดขาดแล้วกลับมีอันต้องจืดเจื่อน เมื่อคนแก่งยอมน้ำพุตลอลอยๆ ขึ้นพร้อมรอยยิ้มซึ่งแฝงอยู่ในม่านน้ำตาใสๆ ที่คลอหน่วย

"แต่หม่อมมาคงต้องตัดใจเอาฟิล์มตอนที่ลื้อแอบไปร้านซานริโอที่โกเบฮอกไกโด โอซาก้า นาโงย่า แล้วก็..."

"นะ นี่หม่อมมาแอบตามถ่ายผมหมดทุกที่เลยรี๊ว" ไ้ไตรรัศมีแทบจะตาเหลือกกับความลับของตนซึ่งถูกเปิดเผย

"ไม่ใช่ซะ ต้องบอกว่าป่านะไม่ไว้ใจลื้อเวลาไปดูงานต่างประเทศจึงจะถูก นี่หม่อมมาก็ไปแอบซื้อฟิล์มมาจากพวกลื้อลื้อเหมือนเดิมแหละ ไม่อย่างนั้นลื้อจะอยู่เป็นสุขจนถึงป่านีรี๊ว ว้ายงิงละ จะยอมไหม...หกสิบวันนะ"

"ก็ได้ๆ หกสิบก็หกสิบ แต่ไม่มากไปกว่านี้แล้วนะม้าย" ไ้ไตรรัศมีกระพือเท้าเร่าๆ *ให้บ้าตายเถอะ ชาตินี้เขาจะมีวันซัดคำสั่งแม่ได้บ้างไหมนะ* "และต้องเป็นความลับสุดยอดด้วยนะม้าย ผมไม่อยากต่างพร้อย"

"ขอบใจจะเอาไ้ อ๊ะ นี่ฟิล์มทั้งหมดของลื้อ" ใบหน้าสวยหวานไม่ต่างจากเขายิ้มละม้าย หากสำหรับลูกชายเช่นเขา เด็กน้อยที่เติบโตมาด้วยความน่ากลัวซึ่งแฝงอยู่ในความสวยงามของมารดาได้แต่ลอบกลืนน้ำลาย เพราะอย่างนี้งิงละ เขาจึงไม่อยากมีแฟน หรือแม่แต่คิดจะอยู่ใกล้ผู้หญิงเหมือนอย่างที่ว่าบอกไว้ *อำนาจผู้ชายนะพ่ายแพ้หน้าตาผู้หญิงทุกที่ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ชอบบิบน้ำตาเป็นอาวุธอย่างหม่อมมา*

บทที่ 2

หนึ่งปีก่อน...

เสียงเรียกผู้โดยสารขึ้นเครื่องดังเตือนเป็นครั้งสุดท้าย ร่างบอบบาง รีบเก็บลิปสติกลงในกระเป๋าถือ ใบหน้าเรียวสวยซึ่งมีจุดกระกระจายอยู่ ตรงปลายจมูกเอียงซ้ายเอียงขวาลำรวจใบหน้าที่ตนเอง มือบางแตะปอຍผม ที่ยาวตกลงมาทัดหู เอียงซ้ายเอียงขวาอีกครั้งเพื่อเพิ่มความมั่นใจ และ สุดท้ายจึงเปิดก๊อกน้ำเพื่อล้างมือ

เสียงเครื่องเป่าลมดังขึ้นเมื่อฝ่ามือบอบบางยื่นไปใกล้ เอบริลดูมือตนเองไปมาเพื่อให้ละอองน้ำระเหยเร็วขึ้น พร้อมกับเสียงประกาศเรียก อีกครั้ง และคราวนี้ก็เป็นชื่อของเธอและบรรดาคนติดตาม

‘รู้แล้วละหน้า’ เสียงหวานใสพิมพ์มาก่อนจะผลัดประตูออกไป

ไม่ไกลจากตรงที่บอดีการ์ดของเธอยืนอยู่เท่าใดนัก เด็กชายคนหนึ่ง กำลังก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น สองมือเล็กๆ กอดเอวมารดาตนเองไว้แน่น ขณะที่หญิงคนดังกล่าวพูดคุยกับแอร์โฮสเตสด้วยใบหน้าเคร่งเครียด ‘มีอะไรกันหรือ’ นับตั้งแต่เรียนจบเอบริลก็เข้ารับช่วงงานดูแล

เด็กกำพร้าซึ่งเป็นหนึ่งในกิจการของมูลนิธิวินซ์ตัน และเพราะคลุกคลีมา
ได้เกือบสี่ปี คุณหนูจอมเอาแต่ใจอย่างเธอจึงค่อนข้างรักและใส่ใจบรรดา
เด็กตัวน้อยอย่างมากเลยทีเดียว

‘เดินทางคนเดียวนะ’

‘น่าสงสารนะ’ เสียงหวานใสพึมพำ แต่เมื่อเห็นแล้วว่าพนักงาน
ต้อนรับจะรับหน้าที่ดูแล ร่างบางจึงหันหลังเดินนำกลุ่มบอดี้การ์ดส่วนตัว
ทั้งสี่คนเข้าไปด้านใน ทั้งไว้เพียงเด็กชายผมดำชาวเอเชียซึ่งยังคงยืนร้องไห้
อยู่ตรงนั้น พร้อมกับคำพูดสุดท้ายของแอร์โฮสเตสสาวที่เธอได้ยิน

‘ดิฉันจะย้ายที่นั่งแก็ไปอยู่ชั้นเพิร์ลส์คลาสแล้วกันนะคะ ตรงนั้น
ผู้โดยสารไม่มากเท่าไรре อย่างกังวลเลยคะ’

กรือบ!

เสียงหักหิ้วทั้งสิบนิ้วดังมาจากคนตัวโตที่นั่งอยู่ริมหน้าต่าง ไตรรัคมี
พยายามนับหนึ่งถึงสิบหลังจากแน่ใจแล้วว่าเครื่องบินลำนี้จะต้องรอ
ผู้โดยสารวีไอพีซึ่งปานนี้ยังไม่โผล่เข้ามาในเครื่องเลย

‘บ้าเอ๊ย คนยังรีบๆ อยู่’ เสียงหัวพึมพำเป็นภาษาไทย ขณะที่บรรดา
ลูกน้องของเขาซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังทั้งสี่คนต่างกระลั่นกระสายอย่างเห็น
ได้ชัด ตาคมสีดำสนิทราวราตรีกาลจ้องมองคนเหล่านั้นอย่างคุกคามเมื่อ
ย่ำซ้ำซ้ำ

‘ใครปากโป้งบอกป่าหรือหมาฆ่าละก็...’ นิ้วเรียวยาวปาดไปที่คอ
ตนเองพร้อมรอยยิ้มแสบอย่างน่ากลัว ‘เข้าใจไหม’

‘ครับเฮีย’ ลูกน้องทั้งสี่รีบพยักหน้าก่อนจะหลบสายตากันเป็นแถว

เขม่นาฬิกาข้อมือเดินไปข้างหน้า ร่างสูงหลับตาลงเมื่อเห็นเงาของ
ผู้โดยสารวีไอพียิ่งกว่าเขากำลังเดินเข้ามาถึงตัวเครื่องและกลิ่นน้ำหอม
ฟุ้งกระจายไปจนทั่วห้องโดยสาร ขณะที่ด้านหลัง...บรรดาคนสนิทต่าง
อุทานกันอย่างตื่นตื่นพร้อมกับคำว่า ‘สววยวะ’

เฮอะ ผู้หญิง

ไทรรัศม์เริ่มนับหนึ่งถึงร้อยอย่างช้าๆ ขนตาสีดำสนิทพริ้มหลับ
เขารู้ตนเองดี ถ้าเพียงแค่อึดใจเท่านั้น บางทีเขาอาจจะเดินเข้าไปกระซุก
ยัยคนมาสายแล้วจับโยนกระเด็นออกไปจากตัวเครื่องเลยก็ว่าได้โทษฐาน
ที่ทำให้เขาต้องรอ

ทันทีที่เลขยี่สิบก้าวเข้ามาในใจ เสียงสะอื้นให้แบบเด็กๆ ของใครคน
หนึ่งก็ดังขึ้น คนที่กำลังรำคาญเพราะความล่าช้าของพวกคุณหนูเป็นหนู
เต็มอยู่แล้วลืมนตาแทบจะทันที ไทรรัศม์ตาขวางหันไปมองทางต้นเสียง
ก่อนจะถอนใจ

เด็ก!

ทั้งน้ำมูกและน้ำตาที่กระอระก้าง เวิร์ด นี่เขาคิดผิดใช่ไหมที่เลือก
สายการบินประจำของประเทศนี้ จริงอยู่ ชั้นที่เขานั่งมีผู้โดยสารแค่ไม่
กี่คน แต่ไอ้ไม่กี่คนนี่ล่ะที่มีแต่พวก 'พิเศษ' ทั้งนั้น

'ฮือ...' เด็กชายตัวน้อยยังคงร้องไห้พลางสูดน้ำมูกซึ่งไหลลงมา
เปรอะเปื้อนผสมน้ำตาจนเต็มแก้มซ้ายขวา

ไทรรัศม์ถอนหายใจ ชายหนุ่มพยายามห้ามใจตนเองอย่างสุดฤทธิ์
ร่างกายของเขากำลังควบคุมสัญชาตญาณดิบซึ่งกำลังร่ำร้องให้ได้รับการ
ปลดปล่อย

'อย่ามองอาไ้' เสียงหัวสั่งตนเองก่อนจะหันกลับไป ร่างสูงหลับตา
ลงอีกครั้ง คราวนี้เลขที่ยี่สิบเอ็ดจึงเริ่มถูกนับต่อ

ยี่สิบสอง ยี่สิบสาม ยี่สิบ...สี่

'ไม่ไปแล้ว ไม่ไปหาพ่อแล้ว' เสียงเด็กร้องพร่ำรำพัน ขณะที่คุณซึ่ง
นั่งนับเลขตาลูกกวาว

บ๊ายบาย หน้าตาเหมือนเด็กญี่ปุ่นแท้ๆ แต่ดันเป็นเด็กไทยอย่างนั้น
เธออ ไม่...อย่าหันไปนะ จับแก้อีไว้ อย่าอาไ้...ไม่ทำอย่างนั้น...ไม่นะ!

'ลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้ นะครับ'

ฉิบ! ไอ้สัญชาติภูมิตบิบบ้าๆ

ไตรรัตน์ี่ตัวตาสายตาคูกคามคนติดตามอีกครั้ง ก่อนจะค่อยๆ ปล่อยเสียงให้เล็ดลอดออกมาพอให้หั้งสี่คนได้ยิน

‘ถ้าอ้าวรู้ว่าหน้าไหนเอาเรื่องนี้ไปพูดละก็...ตาย’ ชมพูคนสนิทของตนเองเรียบบร้อย เจ้าขาทั้งสองข้างซึ่งพาเขาเดินมาอยู่ที่นั่งรองจากแถวหลังสุดจึงค่อยๆ ทรวดลงนั่งเคียงข้างเด็กชายผู้หน้าสงสาร ‘เซ็ดน้ำตาเสียสิ’

มือเล็กกำผ้าเซ็ดหน้าี่หั้งยับยู่ยี่หั้งซึ้นและเหนียวเหนอะปาดแรงๆ บนแก้มตนเอง หากอาการสะอื้นยังคงอยู่ไม่จางหาย ไบหน้ากลมๆ เล็กๆ จ้องมองเขาก่อนจะพูดออกมาอีกครั้งพร้อมกับน้ำมูกซึ่งไหลย้อยออกมาอีก ‘ไม่ยอมไปหาพ่อแล้ว ไม่ไปญี่ปุ่นแล้ว’

‘ที่นั่นมีของเล่นเยอะแยะเลยนะ’ ไตรรัตน์ี่พูดเสียงอ่อน คนไม่สามารถชนะความรู้สึกที่เผ้าหลอกว่าเกลียดเด็กได้กำลังใช้ผ้าเซ็ดหน้าของตนเองเซ็ดไบน้ำมอมแมมเปรอะคราบน้ำตา

‘ที่นั่นนะมีหั้งสัตว์ประหลาด อุลตราแมน โดเรมอน กันดั้มด้วยนะ’

‘แต่ว่าผมคิดถึงแม่’

‘แล้วไม่คิดถึงพ่อหรือ พ่ออาจจะรอรับอยู่แล้วก็ได้’ ไตรรัตน์ี่ยิ้มบางๆ ตาคมสังเกตเห็นฝ่ามือและร่างกายที่กำลังสั่นเทาเมื่อเครื่องบินเร่งความเร็วให้พ้นจากแรงโน้มถ่วง ‘กลัวหรือ’

เด็กน้อยพยักหน้า ร่างเล็กสั่นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเครื่องบินเริ่มเพิ่มระดับความเร็วมากยิ่งขึ้น ‘ทุกที่แม่ไปด้วย แต่คราวนี้ร้านอาหารที่แม่ทำอยู่ไม่หยุด ผมเลยต้องไปคนเดียว’ เด็กชายที่ไม่น่าจะเลยชั้นประถมสามพูดเสียงสะอื้นเมื่อต้องกลืนน้ำตา ‘แม่จะจับมือผมทุกครั้งเลย’

ร่างสูงกระแอมกระไอก่อนจะหันไปถลิ่งตามองบรรดาลูกน้องซึ่งต่างหันมาจ้องมองเขาด้วยสายตาเป็นประกายวาววับอย่างใครรู้ว่าลูกพี่ของตนเองจะจัดการควบคุมนิสัยแยๆ ที่ออกนอกกลุ่มนอทางจากกฎเหล็กเจ้าพ่ออย่างไร ไตรรัตน์ี่กัดฟันแน่น ร่างสูงอัปปากพะงาบแบบไม่ให้เสียง

เล็ดลอดออกไปได้

'หลับตาให้หมด ถ้าตลอดทางอ้าวเห็นใครลืมหูลืมตาละก็...บอด!'

เอบริลบิดตัวไล่ความเมื่อยล้าจากการเดินทางเมื่อเข้าสู่ชั่วโมงที่สอง หญิงสาวถอดหูฟังซึ่งตัวเองนั่งดูภาพยนตร์จากหน้าจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ตรงหน้าจบไปเป็นเรื่องที่สอง เมื่อเรียวยาวปลดเข็มขัดนิรภัยออกก่อนจะชะโงกหน้ามองบอดี้การ์ดทั้งหลายซึ่งหลับสนิทหมดทั้งสี่คน

หญิงสาวลุกขึ้นยืนหันซ้ายหันขวาเพื่อดูว่ามีใครบ้างที่ร่วมการเดินทางกับเธอในชั้นนี้ ซึ่งดูเหมือนจะมีแต่ชาวเอเชียทั้งนั้น...เอ๊ะ

ท่ามกลางแสงสลัววางเพื่อให้ผู้โดยสารได้หลับนอนตลอดการเดินทางในคืนนี้ ที่ตรงนั้น...แถวรองสุดท้ายซึ่งมีดสลัวมากกว่าเพื่อนกลับเด่นสะดุดตาเธอมากที่สุด

ภาพของชายตัวโตผิวขาวอมชมพูเนียนละเอียดกำลังโน้มตัวลงปรับเบาะของเด็กชายตัวเล็กซึ่งเธอจำได้ว่าयीหรือจะให้เกาะมือแม่ไม่ยอมปล่อยให้ค่อยๆ เอนลงจนสุดก่อนจะใช้มือข้างเดียวกันนั้นดึงผ้าห่มที่ตกลงให้สูงขึ้นด้วยอาการอ่อนโยนยิ่งนัก ตาสีฟ้าใสจ้องมองอย่างลึมตัวก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังมืออีกข้างของเขาซึ่งปล่อยให้เด็กน้อยกุมไว้

เอบริลรีบฉีกยิ้มทันทีเมื่อเจ้าของความอ่อนโยนนั้นเงยหน้าขึ้นมา หัวใจของเธอซึ่งเต้นด้วยจังหวะปกติสม่าเสมอบัดนี้กลับเต้นแรงจนหญิงสาวผลอยกมือกุมหน้าอกด้านซ้ายเอาไว้

'สวัสดีค่ะ' แต่ดูเหมือนคำทักทายของเธอจะมีเพียงความเงิบงันเป็นเสียงตอบรับ ชายเอเชียคนนั้นเบือนหน้าหนีก่อนจะหลับตาลงอย่างไม่สนใจ

เพลิง!

นั่นละ เสียงหน้าของเธอ

เอบริลรีบหันหลังกลับทันที หญิงสาวแก้แค้นด้วยการเดินไปยัง